

СТАРІСТЬ – ВОРОГ, ЯКОГО ЗДОЛАТИ НЕ ПІД СИЛУ ♦ ФРОНТОВИКИ

Іван Якимович Кочережко – найповажніший за віком серед тих ветеранів Другої світової, кому ще майорить своїм білим цвітом прийдешній травень. На жаль, підступний ворог, якого нікому нізащо не здолати, бо ім'я йому – старість, прикував наміцно до ліжка 96-річного жителя села Ненько-

вичі. Й повідати молодим, про те, що довелось йому, фронтовику, колись пережити, сам Іван Якимович уже не в змозі. Та не гоже обминути хату ветерана в дні травневої звитяги. Завертаю на подвір'я, де мешкає велика родина Кочерешків. Опікуються фронтовиком син Святослав, його дружина Ганна. Дбають у цій хаті про Івана Якимовича і його онука Людмила з чоловіком Валентином. Знають про те, що в них геройський прадід і трійко їх діточок. Шкода, що не почую з перших

вуст розповіді колишнього солдата Великої війни. Разом зі Святославом Івановичем гортаємо сторінки бойової біографії переможця. На фронт Іван Кочерешко потрапив у серпні 1943 –го. Своє перше бойове хрещення отримав при форсуванні Дніпра. Тоді ж отримав поранення та контузію. Був відправлений в госпіталь, з якого втік наступного дня. Бо ж надто хотілось бути серед тих, хто має звільнити Київ від ворога. Потім не раз розповідав дітям – своїм і чужим - про те, як вітали кияни своїх визволителів. Скільки сліз радості йому довелося у той день побачити і скільки почути слів вдячності! У складі Першого Українського фронту Іван Кочерешко звільняв від ворога рідну Україну, за тим – Білорусь. З боями пройшов Литву. Отримав свою першу нагороду – медаль «За бойові заслуги» - саме при визволенні цієї прибалтійської республіки. Відважний поліщук Іван Кочерешко звільняв від фашистів і Польщу, а потім - штурмував Берлін, братався з союзниками на Ельбі. У заліку фронтовика чимало бойових нагород. Він був нагороджений медалями «За визволення Варшави», «За взяття Берліна». Після повернення на рідну землю, було довге, яскраве трудове життя. Іван Якимович Кочерешко – кавалер двох орденів Трудового Червоного Прапора. Усе своє життя він був прикладом патріотичного і трудового виховання. Скільки зустрічей з молодим підростаючим поколінням випало на долю ветерана, скільки поїздок, приурочених переможній ході травня впродовж усіх післявоєнних десятиліть! Допоки хоч трішки ще відчував силу, снагу до життя – він був у строю і тішився тим, що прожив гідне життя. Разом з ним тішились і пишались його сини та доньки, онуки і правнуки.

- Тепер навіть спогади полишилися у минулому, - каже син ветерана Святослав. – А з ними й шана та повага. Хочеш ти того чи ні, а з тим, що глибока старість уже веде батька за межу, змиритись мусиш. Прикро інше. Цінності міняються. Й в пріоритетах тепер не колишні заслуги, а реалії життя. А вони такі, що в 96-річного фронтовика забрали, без його та нашої згоди на те, сотки землі. Такий подарунок зробили до чергової річниці Перемоги...

Галина ГАВРИЛОВИЧ